

standsloven allerede indeholder en regulering af dette spørgsmål i relation til ægtefæller og børn. Også andre end det herboende barn kan imidlertid være garant ved familiesammenføring med forældre, f.eks. barnets ægtefælle, og også sådanne personer omfattes af inddrivelsesadgangen. Inddrivelse forudsættes at ske efter reglerne om personlige skatter, herunder ved udpantning og lønindeholdelse.

Adgangen til at afkræve den herboende garant betaling for hjælp til forældrene er selvsagt betinget af, at garanten har et indtægtsgrundlag, der muliggør, at betaling for den offentlige bistand til forældrene helt eller delvis kan ydes. Er garantens økonomiske forhold således undergået en væsentlig ændring efter familiesammenføringen med forældrene, således at det ikke er realistisk at forestille sig, at betaling helt eller delvis kan inddrives hos den pågældende, kan de sociale myndigheder unnlade dette.

2.4.5. *Opfølgning af lovændringen*

Det er hensigten på et passende tidspunkt efter de nævnte bestemmelser ikrafttræden, at udlændingemyndighederne sammen med Socialministeriet vurderer, om bestemmelserne i praksis har haft den tilsigtede virkning, og om balancen mellem myndighedernes indsats er passende.

3. *Effektivisering af asylsagsbehandlingen*

Justitsministeriet iværksatte kort efter folketingsdebatten vedrørende redegørelsen om udlændingelovgivning et analysearbejde vedrørende udlændingemyndighedernes administration på flygtningeområdet med henblik på at fremkomme med forslag til foranstaltninger, der kan effektivisere og fremskynde behandlingen og afgørelsen af asylsagerne. De forslag, der omtales i det følgende, bygger bl.a. på dette arbejde.

3.1. *Ambassadeansøgninger*

Det foreslås for så vidt angår behandlingen af de såkaldte ambassadeansøgninger – dvs. ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, der indgives til en dansk repræsentation i udlandet – at der indsættes hjemmel i udlændingeloven til, at adgangen til at klage til Flygtningenævnet over direktoratets afslag på en sådan opholdstilladelse afskæres, hvor der er tale om åbenbart grundløse ansøgninger. Ændringen, der foreslås i § 1, nr. 12, indebærer, at Direktoratet for Udlændinge i sådanne tilfælde efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp kan bestemme, at direktoratets afgørelse ikke kan påklages til Flygtningenævnet. Ved denne afgørelse skal der selvsagt ikke – som ved behandlingen i øv-

rigt af åbenbart grundløse asylansøgninger, hvor ansøgeren opholder sig her i landet – være adgang til, at udlændingen får en personlig samtale med medarbejdere fra Direktoratet for Udlændinge eller Flygtningehjælpen.

Flygtningenævnet skal underrettes om afgørelsen, jf. udlændingelovens § 53 b.

Herudover foreslås (i § 1, nr. 10) en nyordning i tilknytning til modtagelsen af ansøgningerne ved vedkommende danske repræsentation i udlandet. Efter udlændingelovens § 7, stk. 4, kan en udlænding, som ikke befinder sig i Danmark, få opholdstilladelse her som flygtning, såfremt Danmark på grund af udlændingens tidligere længerevarende lovlige ophold her i landet, herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

Ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen i § 7, stk. 4, kan indgives af udlændinge, der ikke tidligere har haft ophold her i landet eller har anden særlig tilknytning hertil – f.eks. i form af herboende slægtninge – men som dog ønsker asyl i Danmark. Bestemmelsen kan endvidere selvsagt påberåbes af udlændinge, der har sådanne tilknytningsmomenter. For udlændinge, der er afvist til et sikkert 3. land i medfør af bestemmelsen i § 48, stk. 2, gælder efter § 7, stk. 5, at der kun kan gives asyl efter § 7, stk. 4. Sådanne udlændinge får således kun deres asylansøgning taget under behandling, hvis de efter udsendelsen på ny indgiver ansøgning til en dansk repræsentation i udlandet.

Såvel efter flygtningekonventionen som efter principperne i den danske udlændingelov er det udgangspunktet, at kun personer, der opholder sig i Danmark, kan opnå asyl her. Opholder personen sig i et andet land, er udgangspunktet det, at ansøgning om asyl må indgives i dette land. Kun hvis der foreligger en særlig tilknytning til Danmark, kan Danmark tage imod den pågældende som flygtning. Befinder ansøgeren sig i sit hjemland, er den pågældende – uanset hvilken tilknytning, der måtte være til det danske samfund – ikke berettiget til asyl, idet den pågældende ikke er flygtning efter definitionen heraf i flygtningekonventionens artikel 1 A.

Selv om det således har undtagelsens karakter, at der kan meddeles asyl efter bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 4, indeholder loven ingen mulighed for en forhåndsvurdering af, om en udlænding, der indgiver ansøgning herom, har en sådan tilknytning til Danmark, at bestemmelsen overhovedet kan tænkes at være relevant. Denne vanskelighed har i praksis givet sig udslag i, at der på danske repræsentationer i udlandet er indgivet et meget stort antal asylansøgninger i forbindelse med f.eks.